

@ Orchard Literary Agency

@Orchard Literary Agency

BENDL VERA

MATYI
tigrissel álmodik

@ Orchard Literary Agency

Bendl Vera

MATYI

tigrissel álmodik

SZIMONIDESZ HAJNALKA RAJZAIVAL

© Orchard Literary Agency

MATYI TIGRISSEL ÁLMODIK

Matyi már megint tigrissel álmódott.

A tigris üvöltött, Matyi meg szaladt.

Szörnyű volt.

De nem mert beszélni róla. Az óvodában azt mondta a barátjának:

– Nem szeretem a harapós kutyákat, de legjobban a tigrisektől félek.

Erre mi történt? Este lefekvéskor ráugrott valami nagy, puha és szőrös dolog. Matyi reszketett, még kiáltani sem mert. Az ablakon besütött a holdvilág, így felismerte: egy tigris volt. Közepesen nagy, mondjuk akkora, mint ő maga. Mi lesz most, Matyi?

– Elvesztettem az anyukámat – mondta a tigris. – Még nem vagyok nagy, tudod, csak éppen óvodás – magyarázta. – A trópusokról származom, a melegtől. – Már sok mindent tudott magáról. – Kint esik a hó. Megfagyok. Maradhatok?

Matyi tétovázott.

– Nem merek melletted aludni. Nem bántasz? – kérdezte.

A tigris melléfeküdt, és Matyi érezte, milyen puha. Megmelegítették egymást.

– A tigrisek veszélyesek, de nem a barátjukra – sóhajtotta a tigris, és már szuszogott is. Erre Matyi is elaludt.

Másnap Matyi téliszalámit vitt neki, és megtanította kirakószni. Harmadnap kártyáztak, negyedik nap Matyi már várta, hogy hazajérjen az óvodából. Este aztán megkérdezte:

– De mondd, hol van a te anyukád?

– Az állatkertben. Csak megszöktem, és nem találtam vissza.

– Hiányzik?

– Hát persze.

– Visszaviszlek – közölte Matyi, bár legszívesebben magánál tartotta volna, de tudta: anyuka kell még a tigriseknek is.

Kint mínusz három fok volt, szitált a hó. Matyi elővette a kedvenc sapkáját, és ráhúzta a barátja fejére. Ráterített egy takarót is.

– Legalább nem ismernek fel – közölte. – Sajnos nem szeretik a tigriseket a városban. Ilyen helyen élünk – jegyezte meg.

Ezután felszálltak egy trolibuszra.

– Elég csíkos ez az eb – gyanakodott a vezető, mert a tigris feje mégiscsak kilátszott. – Milyen fajta?

– Trópusi rémisztő – válaszolta Matyi. – Egyedi – tette hozzá.

A vezető örült, hogy leszálltak, mert egy ötéves nagyfiú meg egy trópusi rémisztő, az igazán kiszámíthatatlan.

Már majdnem odaértek az állatkerthez, amikor egy hatalmas, féltelmetes kutya közeledett. Szörnyű hangja volt. A tigris megijedt,

megcsúsztak a karmai a jégen, elhasalt. Matyi is megijedt. Matyi, mit csinálsz most?

Matyi kitalálta, hogy bátor lesz.

– Hagyd békén a barátomat! – kiáltotta a félelmetes kutyának. – Nem látod, hogy nincs is itt az anyukája? Könnyű így bántani!

Úgy érezte, fontosat mondott. Segített, hogy már szerette a tigrist.

– Még kicsi? – kérdezte a meghökkenő óriáskutya. – Jaj, bocsi! – Szomorúan bólintott, és sajnálta, hogy nem ugathat egy jót. – Segítsek?

– Segíts hát!

Mivel az állatkertet már bezárták, a kiskapun kísérték be a didergő tigrist. A félelmetes kutya neve Andor volt. Az orrával böködte

a tigrist, hogy jó irányba menjen, Matyi meg néha megsimogatta. Amikor az anyukája meglátta a csíkos kisfiát, odaszaladt, és még Matyit is megnyalogatta. Eléggé nyálas lett, az az igazság.

– Matyi, ezentúl mindig szívesen látunk, és nem fogunk bántani téged – mondta neki a tigrismama, és ennek Matyi örült, de szomorodott is, hogy nem alszik már vele a barátja.

Ezután Matyi minden héten meglátogatta a tigrist Andorral, a félelmetes kutyával együtt. És nem álmódott többé rosszat.

MATYI BÚJÓCSKÁZIK

– Fáradt vagyok – közölte Matyi. – Kimerített az óvoda. Játsszunk valamit!

A tigris bólintott.

– Oké, de mit?

– Bújócskázunk! Itt az egész állatkert. Még látogatók sincsenek. Szuper!

– Rendben, bújok – közölte a tigris –, de előre szólok: a krokodilokhoz nem megyek, ott ne is keress! És ha te oda bújsz, nem foglak megtalálni!

A tigris nem bírta a krokodilokat. Matyi tudomásul vette.

Egy fának dőlt, és számolt. Éppen tizenötig, mert addig ment biztosan. Utána elindult. Hol lapulhat a tigris? A kis tó partján valahol? Aligha. A bokrok között? Ott sincsen. A kígyóknál? Ott Matyi meg sem próbálta. A tigris utálta a kígyókat. Merre menjen?

De egyszer csak mit vett észre? Járt-kelt az épületek között, végül egy sárga-fekete bolyhocskára bukkant a koalamackó lakrészében. A sarokból kandikált elő. Ó, és még egy rettegő koalát is talált az eukaliptuszfa tetején! Ott cidrizett és remegett, a bolyhos felé nézelődve.

– Itt vagy, tigris! – rikkantotta Matyi. – Gyere gyorsan, mert a mackó mindjárt szörnyethal félelmében!

A tigris felemelkedett a sarokból, megrázta magát. Kicsit szétaposta a koalamackó birtokát. Igazán csak véletlenül. Kiugrott a koala lakrészéből, de előtte felnézett a reszkető állatra.

– Nem akartalak megenni. Csak játszottunk. Bocsi! – mondta még neki. – Na jó, számolok – közölte aztán, és mire tizenötig jutott, Matyi már sehhol sem volt.

A tigris komolyan vette a keresést, így benézett: a halakhoz, a pókokhoz, a papagájokhoz, a pingvinekhez. Nagy riadalmat keltett

állatkertszerte. Hiszen belenyomta a fejét a tengeri akváriumba is! Csupa víz lett a pofája, a halacskák pedig sokkot kaptak. A többiek pedig? Nem voltak mind egészen barátságosak a tigrissel. Bár mit várjunk a zebráktól, antilopoktól, papagájoktól? Mindnyájan tartottak egy kiskorú ragadozótól?

– Matyi? Matyi? Sosem láttuk – mondogatták.

– Ki az a Matyi? – kérdeztek vissza álságosan. Pedig nagyon is jól ismerték őt.

A tigrisnek egy idő után kezdett elege lenni. A flamingók a vállukat vonogatták.

– Miről beszélsz? Egy kisfiúról? Mi nem nézegetünk összevissza.

Úgy álltak ott, mint a fotómodellek. Felháborító! Mi van, ha mégis a krokodilokhoz bújót? Annak ellenére, hogy megbeszélték az ellenkezőjét? Akkor pukkadjon meg! – gondolta a tigris, de ekkor feltűnt neki valami. Az emuk igencsak furcsán gyülekeztek a ketrecükben. Ami azt illeti, mintha valamit rejtegettek volna. Valamit vagy valakit? Egymás mellett álltak, és messzire néztek. Próbáltak úgy tenni, mintha csak gondolkodnának a világ dolgain. De a tigris nem hitte el nekik. Miről gondolkodnának az emuk?

– Egy kisfiút keresek, Matyit – mondta nekik a tigris.

– Mit? Mit? Áááááá! Nem ismerjük... izé – ismételték, de közben folyton pislogtak és bután nevettek meg hatalmasakat nyeltek. Szörnyű rosszul hazudtak!

– Szerintem ti rejtegetitek – tette hozzá a tigris.

– Mi? Mi? Áááááá! – válaszolták ismét.

– Nem hiszek nektek! Matyi, gyere elő, ha itt vagy, vagy beme-
gyek! – erre az emuk a fejüket nyújtogatták csak. Ők azért annyira
nem féltek a tigristől. Valamiféle állatkerti barátság már kialakult
köztük. Matyi viszont előbújt.

– Jól van, megtaláltál. Következőre valami melegebb helyre bújok.

– A lámákat javasolnám – kacsintott a tigris.

De Matyi végül nem csak a lámákhoz bújt. Felkérérdzkedett
a csimpánzmama hátára is, aki hurcolta őt egy ideig, míg csak a
tigris oda nem ért. A zebrák lakába is benézett, a jegesmedvéhez
is odakucorodott. Végül megbújt a makákók között. A tigris leg-
nagyobb kísérlete az volt, hogy vidrának álcázta magát. Egy ideig
sikerült is, jól úszott, csak lebegett a szőre. Meg hát hatalmas egy
csíkos vidrának bizonyult, ha jobban megfigyelte valaki. Így Matyi
mégis megtalálta.

Mondhatjuk, hogy csuda egy délután volt.

MATYI MEG A JÓISTEN

– Én nem értem a Jóistent – mondta egy reggel mérgesen Matyi, amikor a kakasvágó nagyinál aludt.

– Mármint hogyhogy? – kérdezett rá nagy, és töltött még egy kis kakaót az unokájának.

– Imádkoztam, ahogy mondtad, mégsem lett mára tavasz – közölte durcásan Matyi. A vajas kenyéren megcsillant a napsugár. Téli napsugár volt az. – Vagy nem szeret engem, vagy nem is Jóisten, hanem Rosszisten, vagy nem tud tavaszt csinálni.

– Nu-nu – ingatta a fejét nagy –, nem úgy van az. Nem várhatod, hogy minden kívánságodra csettintsen: csett, és már meg is van. Nem túlzás ez, Matyikám?

Matyi elgondolkozott, és arra jutott, hogy de, végső soron pedig ezt szeretné, és nem, nem túlzás.

– Akkor meg minek az egész? – kérdezte nagyit.

– Mi minek?

– Hát az imádkozás.

Nagy vállat vont. Hetvenéves volt, és életében ő aztán már nagyon sokat imádkozott. Bizonyára sokat tudott a dolgról.

– Hát, a kapcsolat, az jó. Főleg egy istenfélével. Meg nem árt, ha elmondod valakinek a nyavalyáidat. Sokat segít.

Matyi ezt nem értette. Ebből hiányzott a logika.

Aztán valami szörnyű történt. Minden a tél miatt persze. Egy kirándulás alkalmával a tigris megcsúszott a jégen, és hopp, eltört az egyik lába. Rá sem tudott állni. Három lábon bicegett vissza az állatkertbe, onnan pedig az állatorvoshoz. Szörnyen nézett ki, amikor ott feküdt az asztalon. Körbeállta az anyukája, egy állatkerti dolgozó, az orvos és Matyi. Kívül Andor, a félelmetes kutya várakozott. A tigris lesunyta a szemét, alig akarta kinyitni.

– Meggyógyul? – kérdezte Matyi.

– Reméljük – felelte az állatorvos.

Ez a válasz nem tetszett Matyinak.

Minden délután meglátogatta a tigrist, de ő csak feküdt, feküdt és feküdt, még enni sem volt kedve.

– Olyan, mintha a gyomrod is eltörted volna – jelentette ki egy nap Matyi. – De hát azzal nem történt semmi! Hát miért nem eszel valamit? – próbálta meggyőzni az egyre soványabb barátját. És közben nagyon aggódott. Mégis elkezdett imádkozni, mert ki tudja? Hátha ezúttal működik.

Jóisten, légy szíves, légy szíves, gyógyítsd meg a tigrist! Ámen – mondogatta esténként magában, utána pedig napközben néha így folytatta: – Kérlek, Jóisten, bizonyítsd be, hogy tudsz te, ha akarsz, gyógyítsd meg a tigrist! – Később pedig egészen mérges lett, és még fenyegetőzni is kezdett: – Soha többé nem imádkozom, ha nem

gyógyul meg a barátom, jól jegyezd meg! Ámen – ismételte magában újra és újra.

De a tigris csak kornyadozott, sorvadozott. Matyi nézni sem bírta.

Egyik nap aztán fel sem tudta ébreszteni, olyan mélyen aludt. Azt sem tudta, mit csináljon szörnyű aggodalmában. Ekkor viszont megjelent a tigris anyukája.

– Felébredt, és mindent megevett. Tíz kiló húst minimum, a kis pöttöm – újságolta vidáman Matyinak. – Most egy napig aludni fog. Minden tigris így csinálja. Jaj, Matyi, szerintem meggyógyult! – tette még hozzá.

Matyi nem értette, hogy történt. Hitte is meg nem is, de másnap tényleg csillogó szemmel fogadta a barátja. Azután pedig felállt.

Később pedig lassan járni kezdett. És hamarosan levették róla a tigrisgipszet. Tavasz végére hibátlanul futott.

Ekkorra Matyi úgy döntött, hogy összesen egy és fél pontot ad a Jóistennek.

– Nem lett tavasz, amikor imádkoztam, de utána mégis eljött. Ez fél pont. A tigris meggyógyult, ez egy pont – összegezte. – Mindez azt jelenti, hogy ennyire hiszem el, hogy jó vagy, meg tudsz segíteni. Egy és félnyire. Az nem sok! – és figyelmeztetőleg felnézett a felhőkre. – Ámen – tette még hozzá a biztonság kedvéért.

MATYI MEGMENT EGY POLOSKÁT

Matyi nagymamája utálta a poloskákat.

– Takarodjatok innen, nem akarok látni benneteket a házamban! – kiáltotta, ha nagyon mérges volt, márpedig ötnél több poloska esetén nagyon mérges volt. Olyankor nem is beszélt szépen, bizonyos szavakat használt, amelyeket Matyi nem értett, de még apa sem vagy anya sem. Régies bosszúságok voltak ezek. Ami viszont a poloskákat illeti, őket anya sem szerette meg apa sem.

– Már megint elszaporodtak – sóhajtotta anya. – Már a tavasz vége is kész poloskainvázó – és jól becsukta a konyhaajtót meg lehúzta a szúnyoghálót. Ez persze nem segített teljesen. A szemfüles állatkák így is bejutottak, és vacsora közben ott repkedtek a lámpa körül, néha egyet-egyet csattanva. De nem hallgattak el.

Apa kiborult.

– Hát ezt nem hiszem el! – kiáltotta, mert igazán kényes volt a zajokra. – Esküszöm, égve hagyom a lámpát, hogy itt röpködje ki magát reggelig, aztán egyszer csak leesik, és vége – tette hozzá, és mérgesen bement a szobába. Anya közben elpakolt, és hívta Matyit is.

De Matyi még várt egy kicsit. A poloska épp a padlón mászott, Matyi odahajolt hozzá. A kis állat nem is volt csúnya. Inkább zöld és szögletes. A külseje Matyi kedvére való. A poloskák lehet, hogy sokan vannak, de nem rondák, erre gondolt. Utána pedig a nagymamára. A nagymama azt mondta, hogy „semmit sem bántunk, ami Isten teremtménye”. Matyi látta, hogy a nagymama érti, amit mond, csak ő nem értette teljesen. Az biztos, hogy az élőlények Isten teremtményei nagymama szerint, viszont a fűtőtest és a ventilátor már egy fogas kérdés. Az éjjeli lámpa meg a gáztűzhely? Isten teremtményei volnának? Na, mindegy. Másrészt a nagymama néha levág egy-egy tyúkot vagy kakast, Isten tarajos teremtményét, ebben nem világos akkor, mi a logika. Viszont ha az élőlények mégis Isten teremtményei...

Matyi kakaózott és gondolkodott. Itt van például ez a poloska. Matyi elnevezte Artúrnek. Tehet ez a szegény Artúr arról, hogy sok testvére van? Hát, nem tehet. Tehet arról, hogy ősszel így megsza-
porodnak? Hát, nem tehet. Tehet arról, hogy olyan ügyes, hogy még a házba is bejut, és hiába ütődik neki négyszer-ötször a lámpabúrá-
nak, akkor sem pusztul el? Hát, nem tehet. De akkor miért kellene kiirtani ezt a szegény Artúrnek? – kérdezte magában, és megint oda-
hajolt, hogy megvizsgálja. Artúr a cipők között mászott. Matyi meg-
sajnálta. Artúr a maga személyében semmi rosszat nem tett, csak felidegesítette apát, de apa megnyugszik hamar. Artúr kétségkívül Isten teremtménye volt, egy fokkal inkább, mint a radiátor, és talán legalább annyira, mint a kakas.

Matyi odatette a kezét apa cipőjéhez, és Artúr felmászott rá. Hetykén gyalogolt Matyi kézfején, majd a tenyerén is. Matyi gyengéden kinyitotta az ajtót, és letette a virágosládába a rózsaszín muskátlik alá.

– Légy szíves, Artúr, ne gyere vissza a konyhába, mert még egyszer lehet, hogy nem tudlak megvédeni! – mondta a kis poloskának, közben felemelte az ujját, éppen ahogy a felnőttektől látta.

Ezután visszament a házba, és elindult fogat mosni. Csak a tigrisnek súgta meg később félálomban, hogy megmentett egy poloskát.

– Valóban? – kérdezte a tigris, és hümmögött egyet. Nem igazán tudta, mit is mondjon erre. Ő egyáltalán nem akart minden állatot megmenteni, egy poloskát pedig hamm, bekapott volna. De Matyi – hát ő másképp döntött. „Ki vagyok én, hogy megmondjam, mit csináljon egy poloskával?” – erre gondolt a tigris elalvás előtt.

Hogy Artúr mit gondolt? Sajnos nem tudjuk. Nagyon valószínű azonban, hogy sok szép, zölde poloskakislánnyal meg poloskakisfiúval örvendeztette meg a világot, miután felnőtt. Az embereket viszont soha nem bántotta. Meg a tigriseket sem.

MATYI NAGYPAPÁT AKAR

Matyi egy nap nagyon elszomorodott: rájött, hogy nincs nagypapája, és szeretett volna legalább egyet. Ha nem éppen kettőt. Mert nagymamája volt kettő is, de nagypapája nem volt egyetlenegy sem. Sajnos mindketten meghaltak, mielőtt Matyi megszületett volna. Matyi ezen feldühödött, amikor egy reggel úgy igazán ráébredt, hogy is állnak a dolgok.

Elment a nagymamájához, aki csirkéket nevelt, és így szólt hozzá:

– Nagyi, nekem kellene egy nagypapa. Szerezz egyet!

A nagyi éppen csirkét pucolt, ami nem a legkellemesebb és legillatosabb dolog, illetve almás pitét sütött. A sült almás pitének jó szaga volt. A nagyi a csirke tollait rángatva ennyit mondott:

– Hát, Matyikám... most így hirtelen...

– Igen... izé... most így hirtelen, mert... ha lenne nagypapám... elvihetne fagyizni! Ha már tavasz van! – bökte ki Matyi nagy komolyan és nagy dühösen.

A nagyi ráncolta a homlokát, és tépkedte a csirke tollait.

Matyi a tigrissel is megosztotta a bánatát.

– Nem tudom – válaszolta a tigris –, a vadonban senki nem ismeri a nagypapáját, hajjaj, eszünkbe sem jut ilyesmi! De az állatkertben, mondjuk, ott élünk egy kupacban. Az más. Na, gyere, van egy ötletem!

Elvitte Matyit a családjához, és odavezette egy vénséges tigrishez.

– Ő a nagypám – közölte. – Lehetne a tiéd is – mondta biztatólag.

A vén tigris megsimogatta Matyi fejét, puha tappanccsal borzolta Matyi haját.

– Hát, hezitálok – mondta Matyi. – Végére is ő egy tigris, már nem azért.

– Ez fakszni – válaszolta a barátja, a tigris.

– Hogy mi?

– Fakszni. Mert ha tigris, akkor mi van? Ez egy apró részlet, amiből nagy ügyet csinálsz. Szerezhetek egyébként oroszlánt vagy gorillát is, illetve tudok egy idős emuról. Szívesen gondoskodna rólad.

– Ne haragudj – válaszolta Matyi –, de te elfogadnál egy emut nagypának?

A tigris morogni kezdett.

– Mindig ezek a kifogások – szúrta a foga között. – De van még egy ötletem – mondta, és elvezette Matyit a télen még harapós kutyához, aki közben a barátjuk lett.

– Ide figyelj, Andor! – szólította a nevén a tigris. – Matyinak nagy-papa kell, és talán te lehetnél az.

Andor hátrahőkölt.

– Khm, nos... persze, ha úgy gondoljátok, bár... ugyebár... ami tény... hogy négyéves vagyok... úgy emlékszem.

Matyinak elege lett.

Ennyi erővel Artúr, a poloska is lehetne a nagyapám! – morogta magában mérgesen, és duzzogva elvonult. Úgy gondolta, ideje megfeledkezni inkább a nagypapakérdésről.

Néhány hét múlva viszont felhívta a nagyi, és így szólt:

– Na, gyere csak át, Matyikám, van itt neked egy nagypapa! Szerintem jó lesz.

Matyi persze nem hitt a fülének, de azért átment. A mama bemutatta Istvánt.

– Matyikám, kerestem nagyapát a Fészbúkon, minden jelöltet végignéztam, szerintem István talán jó lesz neked.

Ősz hajú, ráncos, szemüveges bácsi állt Matyi előtt feszengve. A nagyinál csak fél fejjel volt alacsonyabb. Szimpatikus végtére is.

– Nos, Matyi! Fiatalember! Világéletemben vágytam kisunokára, és sajnos az élet nem ajándékozott meg ilyen örömmel, így külön hálás vagyok kedves nagymamádnak, hogy van szerencsém bemutatkozni neked – mondta a bácsi, és lehajolt Matyihoz. De a nagymama belevágott.

– István, ez egy gyerek!

– Hogy érted, Mária? – nézett fel kicsit félve István.

– Beszélj vele normálisan! Ért-he-tő-en – tagolta a nagymama, és kiadta a parancsot. – Menjetek el fagyizni!

Matyi csodálkozott. A nagyi még sosem volt ilyen határozott, hát éppen most... Ez az István meg aranyos... de ki tudja, megbízhat-e

benne? Végül két gombóc csoki meg egy nagy adag tejszínhab után úgy vélte, talán igen. István sokat tudott az állatokról, a latin szavakról, ismerte a fákat és a benzol kémiai képletét – állítólag, de ez utóbbi igen homályos dolog volt Matyi számára, nem is érdekelte.

Viszont attól a naptól kezdve kéthetente találkozott Istvánnal, ami a következőképpen nézett ki: átment a nagyihoz, aki addigra már megkezdte a főzést. Sürgött meg forgott, hámozott, kevert és kavart. A ruhája is szép volt. Megérkezett István, és elvitte Matyit fagyizni meg sétálni, és az állatokról beszélgetni. Egy alkalommal a poloskák lelkéről is ejtettek néhány szót. Máskor meg a tigrisek élőhelyeiről. Utána visszamentek a nagyihoz, és vacsoráztak. Na de milyen vacsorát! Mintha karácsony vagy húsvét lenne, olyat! Sok rántott hússal, kétféle sütivel, miegymással. A nagyi nevetett, vicceket mesélt, István is nevetett, mit volt mit tenni, végül Matyi is. Olyan dolgokat hallott a nagyiék gyerekkoráról, amiket alig akart elhinni. Például, hogy nem volt telefonjuk, és csak papíron tudtak üzeni másoknak. Te jó ég! És más ehhez hasonlók, belegondolni is nehéz.

Közben úgy gondolta, lehet, hogy ez azért egy fokkal jobb annál, mintha tigrisek lennének a nagyszülei, de nem akart túl hamar ítélni, és megsérteni sem szerette volna a barátját. Viszont megszerette a hosszú délutánokat, és végül úgy érezte, tulajdonképpen, valamilyen módon van már neki nagypapája.

MATYI ÉS PEPI

Pepinek két copfja volt, és a szomszédban lakott. Mármint a nagyihoz képest a szomszédban, és nem lakott ott mindig, csak éppen gyakran. A nagyszülei házában töltötte az összes szünidőt. Matyi leginkább nem törődött vele, pedig Pepi néha hívta.

– Gyere, Matyi, várat építeni! – mondta például, de Matyi így válaszolt:

– Nem megyek.

A tigris nem értette.

– Miért nem mégy? – kérdezte.

– Nem szeretem a gyerekeket – válaszolta gőgösen Matyi. – Az állatokat szeretem. Sokkal puhábbak.

A tigris mögötte baktatott, és morogni kezdett.

– Nézd csak meg Artúrt például! Ő biztos a legpuhább poloska!

Matyi rá sem hederített. Egy játék vödörrel tartott a kert végébe, hogy egyedül vagy a tigrissel építsen várat. Ámde a tigris ráhederített a téliszalámira, ami hirtelen Pepi kezében illatozott. Otthagyta Matyit, megette Pepi szalámiját, és engedte, hogy a kislány meg-simogassa.

Matyi megsértődött.

– Te az én barátom vagy, nem az övé! – mondta durcásan, amikor a tigris visszatért hozzá. A homokvárnak már volt három tornya és két bástyája. Matyi alig látszott ki belőle.

– Én a te barátod vagyok meg még Andoré meg az emuké, a flamingóké semmiképpen sem, de a felsoroltakon kívül még azé, akié akarok – válaszolta a tigris.

Matyi ezen még jobban megsértődött. Andor rendben van, jó. De azért álljon meg a menet! Akárkivel csak úgy összebarátkozni! Pluszban! Na, ne már!

Amikor visszamentek a kert végéből, Pepi megint ott állt a kerítés másik oldalán.

– Matyi, hoztam neked almás pitét! A mamám sütötte.

– Az én mamám jobbat süt, Pepi! – kiáltotta vissza Matyi, és már ment is tovább.

A tigris odaszaladt Pepihez, és megette a pitéket.

Délután Matyi azt vette észre, hogy Andor megjelent Pepi kertjében, és vidáman játszanak. Pepi sikkantgatott, Andor kergette, aztán birkóztak, és Pepi labdát dobott Andornak.

– Már Andor is veled játszik – mondta sötéten Matyi.

– Én hívtam – válaszolt a tigris.

– Árulás – mondta még sötétebben Matyi.

És ekkor a tigrisnek elege lett.

– Matyi, nem így ismertelek! – kiáltotta. – Te engem megmentetél, kihúztál a csávából. Mindig megértetted, ha szomorú vagyok, erre nem látod, hogy Pepi magányos?! Azért szeretne veled barátkozni. És tudod, mit? Szerintem ő nemcsak az állatokat szereti, hanem a gyerekeket is!

Matyi most már elgondolkozott.

Pepi két copfja kicsit béna, de megpróbálhat ettől eltekinteni.

Vagy nem.

Még nem tudta.

István éppen aznap érkezett. Matyi lamentált, de végül megkérdezte, mi lenne, ha ma meghívnák Pepit is fagylaltozni.

– Matyi, természetesen, ezer örömmel meginvitálom a kisaszszonyt a szomszédból! Mondhatom: részemről a szerencse – közölte

kicsit érthetetlenül István, és a nagyival ketten elkérték Pepit a mamájától.

És aztán végül nem volt vészes: Matyi öröme Pépi jelenléte nem rontotta el a fagylaltozást. Ami tetszett neki, hogy Pépi hallott már a dínókról, szerette az állatokat és a homokvárakat. Kiderült, hogy tényleg magányos, nem holmi rosszindulatú kislány, aki csak úgy el akarja csábítani más barátait. Ami nem tetszett neki, hogy Pépi folyton ugrált. Egyik lábáról a másikra. De szerette az eperfagyit. Matyi ezt jó jelnek tekintette.

Matyi hosszan fontolgatta a dolgot, de estére úgy döntött, hogy másnap hajlandó átmenni Pépihez, és megmutatni, hogyan kell tiszteséges homokvárat építeni. Végző soron éppen itt az ideje, hogy Pépi végre megtanulja.

MATYI LEKÉSI AZ ESŐT

– Eső várható – mondta egyszer csak apa.

Matyi felkiáltott.

– Imádom!

És ez így is volt. Sok gyerekkel ellentétben Matyi kedvenc hangja az eső kopogása volt az ablakon. Pik-pik-pik, pakkkk, pakkkk, pa-pa-pakkk, így kopogott. És kedvenc elfoglaltsága volt az esőben sétálás.

Csakhogy akadt még egy kedvenc elfoglaltsága is: a mesenézés.

– Nézek egy kis mesét, amíg meg nem jön az eső – mondta apának, és bement a szobába.

Nem meglepő, hogy annyira nézte, hogy addigra az eső nemcsak hogy megeredt volna, hanem tovább is állt: a nyugati országrész felé vette az irányt. Hogy Matyinak ez fel sem tűnt, az meg azért nem meglepő, mert dínók szerepeltek a mesefilmben, a dínókat pedig nem lehet egyik pillanatról a másikra, megfontolás nélkül otthagyni.

Mégis amikor Matyi megtudta, hogy lekészte az esőt, sírni kezdett.

– Le akartam menni és elázni – zokogott hangosan apának.

– Gyere, Matyi, kirándulunk egyet eső után! – ajánlotta apa, de Matyi rázta a fejét.

– Én esőben akartam. Eső nélkül minek?

Végül mégis beleegyezett, bár kizárólag apa kedvéért. Úgy érezte, ha valódi dínók sétafikálnának odakint, az sem tudná felvidítani. Ráadásul apa azt találta ki, menjenek el kifliért. Kifliért! Na, nagy ügy!

Fogtak egy szatyrot, felvették a szandált, hiszen nyár volt, a nedves utcára nyitották a kaput. Csodálatos esőszag áradt még a betonból is. Matyi beszipantotta. „Hah!” – közölte aztán, és szomorúan az elszalasztott esőre gondolt. Úgy érezte, lemaradt egy nagyszabású dologról, egy igazi, különleges záporról, és most el kell mennie kiflit venni. Eléggé kiábrándító.

– Gyere, Matyi, belelépjünk a pocsolyába? – bolondozott apa, de Matyinak nem volt kedve bolondozni, sem piszkos pocsolyákba lépni.

Ekkor apa egy fa alá ugrott.

– Gyere csak ide! – kiáltotta, és amikor Matyi rosszkedvűen követte, apa megrázta az egyik ágat, és esőcseppek garmadája, mit garmadája, hihetetlen sokasága esett Matyi nyakába, hajába, szájára és szemére.

– Jaj! – sikította Matyi. – Mégis esik! – és nevetett.

Apa még egyszer meghúzta az ágat, Matyi megint sikított.

– Megint! – kiáltotta, és odamentek a következő fa alá, és apa újabb esőt csinált. Matyi lelkes lett. Végre vizes lehet, hát így már egészen más az élet, erre gondolt.

A harmadik fától kezdve Matyi lett az esőcsináló. Hogy hogyan csinálta? Hát beleült apa nyakába, és addig rázta a fölötte levő ágat, ameddig mindkettejük feje csuromvíz nem lett. Meg Matyi pólója meg apa pólója meg apa szemüvege is. Csodálatos móka volt, csak a boltos néni nézett furcsán, de Matyiék ezzel nem foglalkoztak. Megvették a kiflit, és már mentek is.

És hogy a kiflivel mi történt? Megpróbálták szárazon tartani viszszafele. Nagyon igyekeztek, de sajnos mégis be kellett ugrani egy utolsó fa alá, és csinálni egy újabb záport. A kifli nem örült neki. Sajnos tejbegríz lett a vacsora. „Milyen kár!” – mondta a tigris, aki egész délután Matyi ágyában hűsölt, és csak enni ébredt fel. Matyi is annyira szomorkodott, hogy azonnal megevett két tányérral.

MATYI ÉS A PILLANAT

Matyi azon gondolkozott, mennyi is egy pillanat. Megkérdezte a tigris, ő mit gondol. A tigris a vállát vonogatta.

– Őszintén szólva, ez nem olyasmi, amin gondolkozni szoktam. –
De végül hozzátette: – Megjegyzem, a nagy mezőt egy pillanat alatt futom körbe.

– Jó – válaszolta Matyi –, akkor menjünk! Mérjük le!

Elindultak a nagy mezőre, Matyi letelepedett a nagy fa alá, és jelzett a tigrisnek:

– Három, kettő, egy! Most indulhatsz! Figyelek!

És a tigris, huss, futott, futott, futott, iszonyú gyorsan futott. Matyi alig tudta követni a fejével, de azért amikor visszaért, mégis ezt mondta:

– Nézd csak! Gyors vagy, mint a szél, de én úgy hallottam, a pillanat, az egy nagyon-nagyon rövid idő, én meg négyig számoltam, amíg futottál. Azt hiszem, ez kicsit több volt.

– Na, jó – válaszolta a tigris –, akkor, mondjuk, ha két fa között futok csak?

– Próbáljuk meg! – bólintott Matyi, és a tigris startolt, egyik fától a másikig ugrott, és tény: a sebessége talán megközelítette a pillanatot.

– Hát – közölte Matyi –, ez már lehet. De tudod, mi van, ha még ennél is rövidebb a pillanat?

A tigris kicsit megszeppent.

– Ennél gyorsabban nem megy. De figyelj! – és elkezdett pislogni. Egy percig folyton pislogott megállás nélkül. Elég furán nézett ki.

– Most mit pislogsz? – érdeklődött Matyi.

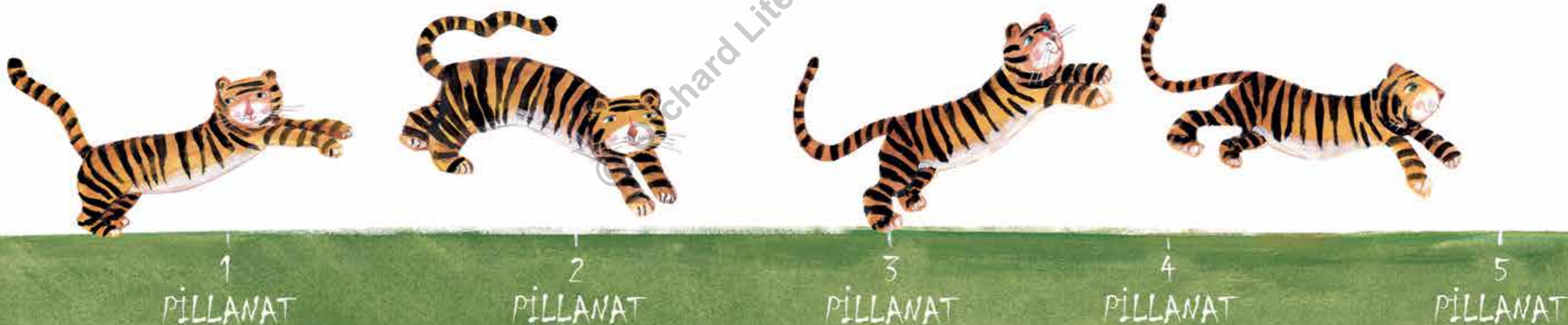
– Hát, gondoltam, ezek a pillanatok. Egy pislogás, egy pillanat, mit szólsz?

– Hm, igazad lehet – válaszolta Matyi, és ő is elkezdett pislogni. Együtt pislogtak egy negyedórát, de aztán belefáradtak.

– Csakhogy mi van, ha egyetlen pislogás alatt ezernyi pillanat telt el, mert az annyira rövid idő, hogy mérni sem lehet? – tette fel a kérdést.

– Matyi, ne fárasz! – rázta meg a szőrét a tigris. – Ha mérni sem lehet, mit foglalkozunk vele? Ha nem egy pislogás, nem egy ugrás, nem egy számolás, akkor ne játsszunk inkább valami érdekeset?

Matyi belement. Látta, hogy a tigris nem áll készen további mérésekre, így inkább maga kutatott tovább. Arra jutott, hogy anyának

egy pillanat annyi, ameddig leveszi a poharat a polcról, és tölt bele vizet, hiszen gyakran így fogalmazott: „Matyikám, egy pillanat, és adok is valamit inni.” Apa ehhez képest azt mondta: „Egy pillanat, és máris ott vagyok” – ami legalább tíz percet jelentett. A legfurább persze a nagyi volt. Mert ő azt állította, „egy pillanat alatt” elkészíti a csokipudingot. Matyi nem mondja, hogy hosszú idő volt, egy mese alatt mindig el is készült, de nyilvánvaló, hogy egy mese pillanatok sokasága, nem? Így hát Matyi egyedül maradt azzal az elméletével, hogy egy olyan icipici időről beszélünk, ami mindennél gyorsabban telik, úgy fut kábé, mint a ló a népmesékben, aki azt kérdezi: „Hogy repüljek, édes gazdám? Mint a szél vagy mint a gondolat?”

Végül Istvánhoz fordult.

– István, senki nem mondja meg nekem rendesen, mennyi egy pillanat. Szeretném látni a lehető legeslegkisebb pillanatot, de mama azt mondja, azalatt megfőzi a pudingot. Ez biztos nem igaz.

István hümmögni kezdett.

– Matyikám, nos, khm, ez egy bonyolult kérdés, és így hirtelen... hát nagyon hosszú lenne elmagyarázni, mérni meg... hát, bele sem kezdenék. Van inkább egy másik ötletem. Hívd ide a legjobb barátodat!

Matyi odahívta a tigrist.

– Na, figyeljtek! – mondta nekik István. – Ne gondoljatok arra, mennyi egy pillanat, csak nézzetek a kamerába vagy egymásra,

vagy ahogy akartok! – és elővette a mobiltelefonját. Nagyon furán tartotta, mint az öregemberek, jó messze a szemüktől, és böködni kezdte. Matyi nem is értette, mi történik, de közelebb bújott a tigrishez. Átölelték egymást, és bambán figyelték Istvánt. Aztán mosolyogtak, aztán unatkoztak. Egy idő után István odament hozzájuk, és mutatott egy fényképet. A tigris Matyi felé hajtotta a fejét rajta, és véletlen félig csukva volt a szeme. Matyi az ellenkező irányba hajolt,

de kérdőn nézett a tigrisre. Nem volt éppen egy tökéletes kompozíció, de mindegy.

– Szóval itt vagytok, nézzétek! – folytatta István. – Ez itt biztos, hogy egy pillanat. Az az egészen rövid, mérhetetlen, amikor éppen így néztek egymásra. Sok ezer volt előtte, sok ezer utána, de volt egyetlen nagyon rövidke, amit most lefényképeztem. Kinyomtatom nektek egy drogériában, és akkor mindig emlékezhetek rá.

– Rendben – ujjongott Matyi – én leszek a pillanatór! Megőrzöm ezt a pillanatot. Vagyis fényképet. – Aztán megint elbizonytalanodott. – De István, ha mégis le szeretném mérni?

A tigris felborzolta a szőrét.

– Matyi, mániákus vagy! Hát nem elég ez neked?

– A precizitás fontos dolog, apa mondta – nézett rá szigorúan Matyi.

A tigris fújtatott.

– Nem megy, én sem tudom – válaszolta István –, ezért mutattam inkább meg. Nézegetsd a képen!

– Hát oké – válaszolta Matyi, és arra gondolt, hogy ez így jó tulajdonképpen, majd máskor is fényképez pillanatot a szemével is, de azért még szüksége lesz egy varázsos mesebeli lóra is, aki rendesebb felvilágosítást tud adni a mértékegységről, vagy elröpíti őt a varázshegyre hipergyorsan. Akkor végre kiderül, mennyi is az anyyi tulajdonképpen.

MATYI ÉS A SZOMORÚSÁG

Matyi egy nap nagyon elszomorodott. Azt sem tudta, mi az oka. Nem jó dolog csak úgy elszomorodni, és ki sem látni a rosszkedvből. A konyhából a szobába ment, a szobából a konyhába, otthonról az óvodába, az óvodából haza, de semmi sem segített.

– Történt valami, Matyikám? – kérdezte tőle a tigris.

– Hát... – válaszolta Matyi –, egyszer csak itt volt. A szomorúság. Mint egy barna izé. Dolog. Sapka. Mit csináljak? Segítesz? Egyedül nem tudom elűzni.

– Naná, hogy segíték! – rikkantotta a tigris. – Nem nézem túl szívesen azt a búskomor szemedet! Kihúzlak a szomorúságból!

És elvitte Matyit a nagy mezőre. Odahívta Andort, Andor hozott egy labdát, és kidobósoztak, utána pedig fociztak. De Matyi panaszkodott:

– Mindig én kapom a gölt! Mindig engem dobtok ki! – kiáltotta.

Andor és a tigris tanácstalanul nézett maga elé. Úgy érezték: ez nem is igaz! Egyáltalán nem mindig Matyit dobták ki, hanem leginkább egymást. Nem értették, mi a baj.

– Akkor fussunk versenyt! – kiáltotta Andor.

– Az nem ér! – húzta össze a szemöldökét Matyi. – Ti úgyis gyorsabbak vagytok.

Andor javaslatot tett:

– Ülj fel a tigris hátára akkor! Na?

Matyi beleegyezett.

A futóversenyt megnyerték, mégsem vidult fel.

– Andor biztosan lassabban futott a kedvemért. Ez nem is igazi győzelem volt – morgott magában.

– Húha, Matyi, ez nagyon súlyos! Hát mit találhatunk még ki? Banánfagyit, azt ennél?

– Azt ennék, igen. Vagy kürtőskalácsot – vágta rá Matyi ezen a fanyalgós napon.

– Jó, de most nincs egyik sem. Csak szólok – mondta Andor morgva. Matyi persze még rosszabbul lett. Akkor most miért kellett az egészset szóba hozni? Erre gondolt.

– Legutóbb, amikor semmihez sem volt kedvem, két napot ültem egy bokor tövében – tűnődött Andor. – Nem volt éppen vidító élmény, az már biztos.

– És ki segített? Hogy lett vége? – érdeklődött Matyi.

– Senki – vakkantott egy nagyot Andor. – Éppen senki nem járt arra. Kivártam a végét, Matyi.

– Hú, Andor! – szeppent meg Matyi, aki annál a vakkantásnál ébredt rá, hogy bizony Andor szegény teljesen egyedül maradt a rossz kedvével. Ez nem lehetett könnyű! Egy barátja sem volt vele. Bizony, még Matyi sem.

A tigris viszont nem szeppent meg.

– Mászunk fára? – kiáltotta gondolkodás és megjegyzések helyett.

– Mászunk! – kiáltotta Matyi.

Csakhogy ez sem sikerült úgy, ahogy szeretne volna. Mert bár Andornak sehogyan sem ment, a tigrisnek annál inkább. Egy perc sem telt bele, és már a fa tetejéről kiáltozott a többieknek. Kis híján le is tört az ág, amin himbálódzott. Matyi, a máskor türelmes kisfiú, ettől is ideges lett.

– Ügyetlen vagyok. Még fára sem tudok mászni. Még csíkjaim sincsenek. Még szőröm sincs! – szipogta.

Andor meg a tigris csak a fejét csóválta.

– Hát erre tényleg jól rájött a dolog. Van ilyen – jegyezte meg Andor, és fontoskodón az ég felé nézett, mintha bizony filozófus lenne, vagy nagypapa. Majd hozzátette homlokráncolva: – De hogy ez mennyire idegesítő már!

Orrot lógatva felsétáltak egy dombtetőre. Leültek, és Andor így szólt:

– Matyi, én föladom. Sajnálom, hogy szomorú vagy, de nincs több ötletem. Bocs!

Matyi szörnyű mérges lett. Nem elég, hogy ügyetlenek voltak a vidításban, még fel is adják! Hát tessék! A tigrisre nézett. A tigris úgy tett, mintha nem lenne véleménye. De Matyi úgy érezte, hogy ő is feladta. Tessék! És még a barátainak merik nevezni magukat! Erre a percre véletlenül kiment a fejéből, hogy annak idején Andort ő meg sem próbálta felvidítani. Hát, ez az apróság hirtelen elkerülte a figyelmét.

– Akkor én... akkor én... hazamegyek! – kiáltotta dühösen a barátainak.

Nem válaszoltak.

Aztán Andor egyszer csak hasra feküdt, és gurulni kezdett lefele a dombon. A kora nyári fűszálak a hasát csiklandozták. Egyszer-egyszer felvakkantott, mert csiklandós egy kutya volt.

A tigris nem sokat hezitált: követte Andort. Annyira gyorsan, hogy a végén ráesett. Birkóztak egy kicsit, aztán visszafutottak, és egymás mellett gurultak le. Annyira nevettek, hogy Matyi kicsit elbizonytalanodott. Mi lenne, ha csak öt perc múlva menne haza?

– Gyere, Matyi, gurulj velem! – mondta a tigris, és elkapta Matyit, jól átölelte, és lebucskáltak a domboldalon. Matyi a tigris hasán landolt – puhára. A tigris erre böffentett egyet, és Matyi nevetett.

– Nem mész haza? – kérdezte Andor nagy komolyan.

– Nem, várok még tíz percet – válaszolta Matyi ugyanolyan komolyan.

És felrohantak megint a dombtetőre.

Matyi később gondolkozott azért: lehet, hogy a szomorúságot bőfögte ki a tigris? Úgy gondolta, igen, csak így történhetett. Bár nem tudta: az ő szomorúsága hogyan lehetett a tigrisben? Elég rejtélyes a világ, erre jutott.

MATYI ÉS AZ ÉJSZAKAI GPS

Andor egyik nap elhívta Matyit meg a tigrist kalandozni.

Mit jelentett ez?

Kimentek a hegyekbe, ugrándoztak a fűben, kergetőztek, dombot másztak, és úgy tervezték, csak vacsorára érnek vissza. Úgy eljártak, hogy hirtelen el is kezdett sötétedni. Ekkor egy kicsit már megijedtek.

– Indulás vissza! – kiáltotta Andor. Szedte a lábát, akárcsak a tigris. Csakhogy Matyi nem tudott olyan gyorsan szaladni, mint azok ketten. Hát, hány lába volt neki? Kettő! Éppen a fele a négynek!

– Várjatok, várjatok! – kiáltotta, mert hiába próbálta, nem érte utol őket.

A tigris és a valaha veszélyes kutya türelmesen vártak. Nem úgy a nap, ami viszont sitty-sutty bebújt a hegy mögé, semmi sem látszott már a sugaraiból. A tigris hátára ültette Matyit, így haladtak, de mégis besötétedett.

– Ne aggódjatok, én sötétben is látok, speciális szemem van! – rikantotta a többieknek a tigris. Andor azt morogta:

– Jó, jó, de van fogalmad arról, merre kell menni?

A tigris zavartan nézett.

– Gondoltam, te vagy a GPS, Andor, a fejedben van a térkép.

Andor az válaszolta, hogy igen, az bizony a fejében van, a kutyák feje egy nagy GPS, főként, ha a szagokat is hozzávesszük, akkor egy extra pontos GPS. Csak sötét üzemmódban rosszabbul működik.

– Akkor te mondd, hogy merre menjünk, én meg nézem? – ajánlotta a tigris. Andor beleegyezett. Mégis, minél sötétebb lett, annál jobban belezavarodott.

– Kérjünk segítséget! – javasolta Matyi.

– Matyikám, most mégis honnan? – kérdezte erre idegesen Andor. – Itt még egy hangyaboly sincs.

– Egy erdőben lennie kell valakinek, valamilyen kedves állatnak – válaszolta Matyi.

Andor a torkát köszörülte.

– Arra figyelj, Tigriském, hogy lehetőség szerint ne edd meg, ha találunk ilyen! – jegyezte meg.

A tigris csak morgott. Nem értette: miért enne meg egy segítőkész lényt? Bár ha éppen bárány lenne... Sajnos egy bárány egész jó falat.

Bagoly huhogott a fa tetején. Matyi tett egy próbát.

– Kedves Bagoly! Matyi vagyok, és szeretnék hazajutni a barátaimmal. Megmutatod a kivezető utat?

A bagoly ide-oda forgatta a fejét.

– Jól nézünk ki, jól nézünk ki – ismételte –, egy tigris meg egy kutya nem találja az utat. Micsoda világ ez? Eljött a baglyok órája. Gyertek utánam! – és fáról fára repült, látszólag a sűrűbe vezetve a három barátot.

– Én nem bízom ebben a tollas állatban – morogta magában Andor. A bagoly egy út szélére vezette őket.

– Ez? Ez mi? – kérdezte Matyi. – Ez nem a mi utunk! – kiáltotta kétségbeesve.

– Ja, hát azt nem mondtatok, melyik utat keresitek! – sértődött meg a bagoly. – Kivezettelek, ezt kértétek, nem? – és megvető szárnycsapásokkal elrepült.

Matyiék tehetetlenül álltak.

– Kár, hogy nem vagy tényleg GPS meg mobiltelefon egyben – jegyezte meg a tigris Andornak.

– Miért, megnyomkodnál?

– Meg hát! Felhívánk Matyi mamáját, és semmi gond nem lenne.

– Figyelj, van egy ötletem! – csillant fel Andor szeme erre. – Küldjünk üzenetet! – És ugatni kezdett. Vonyított is picit, na, elég fül-siketítő volt, és két ugatás között magyarázott. – Ha válaszolnak az állatkert körül a kutyák, akkor nem vagyunk messze. És ők ismerik a hangomat.

De Matyi most már igazán kezdett kétségbeesni. Attól tartott, egész éjszaka az erdőben kell maradniuk!

Sajnos egy ideig nem történt semmi.

Andor megint próbálkozott.

Majd egyszer csak – messziről ugyan, de – hosszú ugatást hallotak, majd még egyet és még egyet. Végül ugatáskórus jelezte Matyi-éknak, merre kellene menniük.

– Megvannak! – kiáltotta Andor. – Itt ez az út, amire a lökött bagoly kivezetett, kövessük az ugatás irányában, éppen jobbra!

Matyi felpattant a tigris hátára, így haladtak a leggyorsabban. Néha-néha megálltak, és Andor ismét ugatott, hogy egész biztosak legyenek abban, jó felé tartanak. Mire megérkeztek, egy falkányi kutya várta őket az állatkert előtti téren a gazdájukat rángatva.

– Csakhogy itt vagytok, Andor, azt hittük, elvesztetek! – ugatták nekik. De a tigris nem várta meg a sok fecsegést, hanem hazaszaladt Matyival. Megmagyarázta az anyukájának a késlekedés okát, elnézést kért, és felhörpölte a külön neki kikészített kakaót.

Lefekvéskor megállapították, hogy mégiscsak csodásan érezték magukat aznap. Azonnal álomba merültek, képzeljétek, fogmosás és mosakodás nélkül! Matyi anyukája csóválta a fejét, amikor rájuk nyitott. De végül nem ébresztette fel őket.

MATYI FÁRA MÁSZIK

– Anya, engem szeretsz legjobban a világon? – kérdezte Matyi.

– Persze, kicsim – válaszolta anya.

– Apa, engem szeretsz legjobban a világon? – kérdezte ismét Matyi.

– Igen, Matyi – válaszolta apa.

Matyi örült a válaszoknak.

De nem volt teljesen elégedett.

– Tigris, engem szeretsz legjobban a világon? – kérdezte másnap a tigrist.

– Hát, gondolom – válaszolta a tigris –, vagy a mamámat meg a testvéreimet, most nem tudom hirtelen.

Matyi elszontyolodott.

– Szóval nem engem.

– Hát, most hogy így kérded... – mészázott röviden a tigris – honnan tudjam? A mamámat csak előre vehetem, nem?

Matyi sóhajtott, és megvonta a vállát. Értette a dolgot, de egy kicsit zavarta. Hát lehetne ő a legeslegfontosabb a tigris életében, nem?

– Na, figyelj! – ugrott föl a tigris, és olyan közel hajolt, hogy a bajsa Matyi arcát csiklandozta. – Az biztos, hogy te vagy a legjobb barátom! – Matyi szeme picikét felcsillant. – De egyvalamit mondhatok: nem értem, minek gondolkodsz ennyit!

– Mert a gondolkodás fontos dolog. Apa is megmondta – kiáltotta Matyi.

– Háhá, az igaz! – prüszkölt a tigris. – Csak nem mindegy, min gondolkozol és mikor – kiáltotta vissza. – Elviszlek fára mászni!

Matyi csak ingatta a fejét. Bármit szóba hoz, a tigris mindig a mezőre viszi. Hát nem túlzás ez? Még csak ősz van, nagyon hideg sincs,

de akár bent is maradhatnának. Ez volt a véleménye, de azért követte a barátját.

A tigris leültette Matyit a fa tövébe.

– Most mi van? – kérdezte Matyi.

– Most gondolkozz! Adok rá időt.

– Min?

– Valamin, aminek van értelme. Hogy hogy kerülöd ki az autókat az úttesten például. Vagy hogy hogyan szerezz túrós palacsintát mihamarabb. Én ilyesmiken gondolkoznék a helyedben. De a lényeg, hogy adok időt.

Matyi nem értette, de megpróbálta. Sajnos egyetlen épkézláb gondolat sem jutott eszébe, kivéve, hogy mit akarhat a tigris már megint, és hogy miért ilyen szörnyen értetlen az ő gondolataival szemben.

– Vége! – kiáltott egyszer csak a tigris.

– Hogy mi? – válaszolta Matyi.

– Hagyd abba! Innentől ne gondolkozz! Fára mászunk!

– De... de miért ne? Ezt... ezt nem tilthatod meg nekem! – makkogta Matyi.

– Hát nem. De erősen ajánlom. Fel akarsz végre mászni a tetejére, vagy nem?

– Persze.

És Matyi odament a nagy fa tövéhez, a tigris feltolta az alsó ágakig, utána pedig szemmel követte, és pontosan megmondta, mikor hova

kapaszkodjon. Végül felugrott hozzá, és úgy mutatta, hogyan következnek egymás után az ágak egy olyan kisfiúnak, aki nem akar lezúzni a földre. Matyinak tőrhetően ment. A színes lombkorona közepén jártak, amikor egyszer csak megint azon kapta magát, hogy ez jár a fejében: „Ha anya engem szeret a legjobban, meg apa is, de a tigris nem, akkor a tigris mennyire szeret tulajdonképpen? Jó-e, hogy a tigris nem is szeret annyira, vagy nem is lehet tudni pontosan...” És ekkor, hopp, elengedte az ágat, nem figyelte, hova lép. Ha a tigris nincs ott... hát, akkor jobb nem is elképzelni, mi történt volna. Még szerencse, hogy a barátja megtartotta a mancsával a nagy fa ágai között. Feljebb tolta, és szorosán utánamászott, amíg a csúcsra nem jutottak.

Hogy onnan micsoda kilátás nyílt! Hát, azt elmondani sem lehet! Matyi sosem látott még olyan szépet! És arról meg ne is beszéljünk, hogy egész évben szeretne megmászni a nagy fát, most meg végre sikerült.

Amikor leértek, nagyon boldog volt.

Csak utána összezavarodott.

– Szóval nem értem – foglalta össze. – Nem biztos, hogy engem szeretsz a legjobban, de most mégis teljesítetted az EGÉSZ ÉVES LEGNAGYOBB vágyamat. Ez furcsa. Hogy lehet?

A tigris pofákat kezdett vágni. Felhúzta a szemöldökét, grimaszolt, aztán az eget nézte. Már nagyon elege volt ebből a kérdésből.

– Hagyjál, Matyi! Úgy szeretlek, hogy felvittelek a fa tetejére. Punktum – és a csíkos pofája hirtelen mérgesből huncutra váltott. – A mamád szalámit ígért vacsorára. Ha nem ülsz fel a hátamra, én érek oda előbb, és felfalom az összeset! – kiáltotta.

– Neeeeee! – sikította Matyi, mert a szalámit ő is szerette. – Nem teheteeeeed! – és felpattant a tigris hátára, és együtt vágottak vacsorázni.

És Matyi többé nem hozakodott elő a „ki szeret kit jobban?” kérdéssel, mert úgy látta, hogy ez a kérdés a tigrisnek SOSEM alkalmas. Bizonyosfajta gondolkodás egyszerűen felidegesíti.

Arra jutott, hogy a csíkos lények bizonyosfajta kérdéseket egyszerűen nem szeretnek megbeszélni. Vagyis: jobban szeretik a kérdéseknél a szalámit.

MATYI, A TIGRIS MEG A HÓ

Kivételesen már novemberben esett egy kis hó.

– Brrrrr – mondta a tigris –, már megint esik! Ez rettenetes!

Matyi nem értette.

– Ez a hó, tigris! Hiszen ez csodálatos!

– Hideg. Rettenően hideg – válaszolta a tigris, és még a fekete orrát is elfintorította.

– Na, ide figyelj! – tette erre csípőre a kezét Matyi. – Tavaly óta egy évet nőttél! – és felemelte a mutatóujját, hiszen ugye apa is ezt csinálta, amikor fontosat akart mondani. – Tigriseknél ez jelentős. Egy évet erősödött a bundád. Ha nekem olyan szőrtakaróm lenne, mint neked, minden hóba kirohannék!

A tigris kicsit megszeppent. Hát, szőr, az van. Jó csíkos, jó vastag. De a hó, az olyan nedves, hogy fúúúúú!

– Ráadásul – fűzte hozzá Matyi, az ujját kicsit túl hosszan a levegőben tartva –, még a nagyi cicája is kimegy a hóba, tigris. Egy cica!

A tigris ezen is megszeppent. Még az a fél mancs nagyságú fehér szőrpamacs sem retteg a hótól, a Pityke macska. Van vagy féléves. Csak ő! Na, ez már aztán tényleg botrány!

De mit tegyen, ha utálja?

Aznap elmentek a nagyihoz. Pityke tényleg ott járkált a kertben, pici lába nyoma látszott a kertkapunál is. A tigris mégis egyre lassította az udvarra menést.

– Khm, fáradt vagyok. Nem érzem jól magam. Innék egy kis vizet. Nézzünk mesét! – ilyeneket mondott, pedig Matyi jól tudta, hogy a tigris szinte sosem fáradt, és százszor inkább futkározik a fűvön, mint hogy mesét nézzen.

– Na, ebből elég! – kiáltotta aztán. – Te megtanítottál fára mászni, én megtanítalak hógolyózni. Kimegyünk! – és hogy a tigris jobban

érezze magát, adott a fejére egy sapkát meg a nyakába egy sálát. A sál folyton beleakadt a tigris elülső mancsába, de ez nem zavarta. Akkor sem volt hajlandó levenni.

A cseresznyefa alatt Matyi magyarázatba fogott a hógolyó természetéről. A tigris eléggé unta. Szerencse, hogy megjelent Pepi Andorral, és Pepi nem magyarázott, hanem csak azt kiáltotta: „Sziaztok!” – és hógolyót hajított Matyi felé. Erre már Matyi is abbahagyta az oktatást. Inkább ellentámadásba lendült. Hógolyók garmadáját készítette, hogy Pepi nyakába zúdíthassa, de Pepi elfutott, csak néha találta el egy-egy hólövedék. Futott és kacagott, erre Matyi is futott

és kacagott. Közben azt kiáltotta, „Na megállj!”, de Pepi nem állt meg. Andor egy ideig bámult, aztán úgy döntött, bekapcsolódik a harcba – Pepi oldalán. Gödröket ásott, és Matyi felé szórta a havat a lábával.

Matyit tisztára behavazták Pepi és Andor egyesült hadai.

A tigris báván nézte. Ez azért egy kicsit így túlzásnak tűnt. Andor és Pepi az egy szál Matyi ellen? Rápillantott a hóban bucskázó Pitykére, és halkán odaszólt: „Ezt már nem hagyjuk, ugye, Pityke?” És hatalmas csatakiáltással rohant Matyi megmentésére. Havat gyúrt, dobott, kapart Andor és Pepi felé, meg sem érezte, hogy milyen hideg. Így ment ez vagy egy fél óráig: Andor ugatott, a tigris morgott, Pepi sikított, Matyi kiáltott a nagy és vidám hócsatában.

A végén aztán már mindenki harcolt mindenki ellen és mindenkivel. Így történt, hogy a tigris Matyival birkózott, nagy, nedves mancsával körülölelte a hóban, és ott gurultak a meggyfák felé nevetve.

– Én tudod, miért szeretem a havat? – kérdezte ekkor suttogva Matyi a tigrist.

– Na, miért?

– Mert havazott, amikor először találkoztunk – mondta Matyi.

És a tigris ekkor már nem gurult tovább, hanem rájött, hogy ő is nagyon szereti a havat. Hogy is felejtette el! És már nem is birkózott, csak megölelte Matyit.

Mivel pedig már mindnyájan fáztak, beszaladtak a házba, és letelepedtek nagy leg hosszabb radiátora mellé. Mindez így nézett ki: Pityke ült a tetejére (a tigris irigyelte), mellé pedig sorban Pepi, Andor, a tigris és Matyi.

Mesét néztek, buktát ettek és a bundájukat szárították. Mármint azok, akiknek volt ilyenjük. Pityke egyszer átadta helyét a tigrisnek, de ő lecsúszott a radiátor tetejéről Andor fejére. Mindenki nevetett. Matyi közben arra is gondolt, hogy az egy év, az igazán nagy dolog. Egy komoly barátság esetén legalábbis.

TARTALOM

Matyi tigrissel álmodik	5
Matyi bújócskázik	11
Matyi meg a Jóisten	17
Matyi megment egy poloskát	23
Matyi nagypapát akar	29
Matyi és Pepi	37
Matyi lekési az esőt	43
Matyi és a pillanat	49
Matyi és a szomorúság	57
Matyi és az éjszakai GPS	65
Matyi fára mászik	73
Matyi, a tigris meg a hó	81

A könyv megjelenését
a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

ISBN 978-963-587-051-6

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2021-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Bendl Vera, 2021
Illusztráció © Szimonidesz Hajnalka, 2021
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2021

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea
Tördelő: Mayoría Stefánia

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

@ Orchard Literary Agency

@Orchard Literary Agency

@ Orchard Literary Agency